

גליון מס'

*358

גימטריא

משיח

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

י"ל ערב שבת פרשת במדבר
כ"ג אייר ה'תשע"ד
ה' תהא שנת עלין דגולה!

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי הפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

וסיפר כו"כ פעמים שהמונקאטשער רבי בעל ה"מנחת אלעזר" לא נכנס לקרון ברכבת אם לא מצא ענין שמתאים לכוונותיו במספר שהטביעו על הקרון בזמן ייצורו. ובפעם האחרונה שהרבי סיפר זאת, הי' בהתוועדות הרה"ח ר' בנימין שי' ויליגער (שהי' איש הקשר של אד"ש עם הרבי מקלויזענבורג זצ"ל) ואחרי ההתוועדות סיפר לי שבבחרות ליוה את המונקאטשער לרכבת, והקרון הראשון שפגע בו הסתכל מבחוץ על המס' שטבוע עליו, ולא מצא חן בעיניו ולא נכנס אליו, וכך הי' בכמה קרונות עד שמצא מס' שמתאים לכוונותיו ושם נכנס. שמכך רואים שאפילו דברים טכניים שנראים עניני חול יש בהם כוונה ומשמעות ענינית, תוכנית ורוחנית.

ובענינו רואים משמעות נפלאה למס' 358 – שבגימטריא – "משיח"; כי בגליון זה מדובר ע"ד עניני צדקה – מתנות עניים ותרומות ומעשרות, והצדקה הרי קשורה ופועלת ביאת המשיח והגאולה. וכמ"ש הרמב"ם בהל' מתנות עניים (פ"י ה"א): "איני ישראל נגאלין אלא בזכות הצדקה, שנאמר: ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה".²

וגם התרומות והמעשרות הם כעין מתנות עניים ומצות הצדקה, כי הסיבה שהי' ציוה לתת את התרומות ומעשרות ללויים היא בגלל שבשבת הלויים לא הי' להם נחלה בארץ, שזה הי' עיקר מקור הפרנסה. ושבת הלוי מתמסרים לגמרי ללימוד התורה ועבודת ה' וללמד ולהדריך בתורה את בני ישראל. א"כ המתנות להם הם כמו מתנות עניים ומצות הצדקה שהי' מביאה את הגאולה.

וע"י שנותנים את התרומות מתקיים הנאמר³: "וצדקה תרומם גוי" שיתקיים בעיקר בביאת המשיח והגאולה השלימה, מ"י"ד מ"ש נאו!

וגם על שם הפרשה "בחוקותי"; מבואר בחסידות (מתחיל מד"ה אם בחוקותי בלוקי"ת לאדה"ז) ובשיחות אד"ש שזה קשור עם ענין החקיקה; שע"י שמקיימים את דברי התורה בעקביות ובלי שינויים נחקק הדבר ומתאחד עם האדם כמו אותיות החקיקה ולא רק במצוות העל-שכליות שאינם מובנים בטעם ודעת, שכרגיל נקראים חוקים, אלא גם באותן המצוות שמוכנות ומחוייבות ע"פ השכל, אם עושה אותם האדם באופן

ספר זרעים – ב'

מחזור הל"ג – גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך**
שנת הל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער!"
בעז"ה המשך סיום הלכות מתנות עניים (ח"ב) והתחלת הלכות תרומות ביום ד' פרשת בחוקותי י"ד אייר – פסח שני וסיום הלכות תרומות והתחלת הלכות מעשר ביום ב' פרשת במדבר י"ט אייר ה'תשע"ד
הי' תהי' שנת עלין דגולה

סיום הלכות כלאיים והתחלת הלכות מתנות עניים

החוק שחקקו אברהם אבינו

א. את הלכות מתנות עניים למדו בפרשת בחוקותי ואת הלכות תרומות התחילתו בפרשת בחוקותי וסיימו בפרשת במדבר, ואפשר לראות את הקשר של הלכות אלו לפרשיות השבוע;

כפי שכתבנו (במסגרת) הלכות מתנות עניים ותרומות ומעשר ראשון הם ענין הצדקה שמפריש האדם חלק מממונו (מעשר וחומש כו"י) למטרות צדקה ולעניים (והכהנים והלויים הם כעין עניים שאין להם חלק בארץ) ומתאים לפרשת בחוקותי; כי הצדקה והחסד היא רק בעם ישראל בבל ישונה. וע"ד מ"ש הרמב"ם בהל' אבל ע"ד מצות הכנסת אורחים וליוויים וז"ל¹: "ישכר הלוי מרובה מן הכל, והוא החק שחקקו אברהם אבינו ודרך החסד שנהג בה, מאכל עובדי דרכים ומשקה אותם ומלוה אותם. וגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכניה וכו"ו. והרי הכנסת אורחים היא מעין מצות הצדקה, לעזור לעוברי הדרכים שאין להם בדרך מזון ובית ולתת להם זאת ולהחיות את נפשם, והרמב"ם מדגיש שזהו ענין של חק שחקק אברהם אבינו.

הצדקה מביאה המשיח וגאולה

(* מספר הגליון 358 – גימטריא משיח; וידועים דברי כ"ק אד"ש מה"מ – מיוסד על תורת הבעש"ט – שכל דבר ודבר הוא בהשגחה פרטית מכוונת, וגם מספרים של דברים גשמיים, ואפילו אם הם נראים כמספרים סידוריים וטכניים, הם מכוונים מלמעלה בהשגחה פרטית.

² ישע"י א, כז. [ישע"י – נביא הישועה, פרק א' – החסד והאחדות הם היסוד הראשון להבאת המשיח והגאולה, פסוק ז"ך – כי הצדקה מוככת ומבררת ומעלה את חלק האדם בעולם, וע"י כך את האדם, שע"י שמביאים גאולה לחלקו בעולם, מביאים גאולה לתורמים וע"י כך לכלל ישראל ולכל העולם].

³ משלי יד, לד.

** תהלים קיט, חי.

¹ הל' אבל פ"ד ה"ב [להעיר שפרק זה ברמב"ם המדבר ע"ד מצוות גמילות חסדים שבגופו ופרק י"ד שמשמעותו הושטת יד ועזרה לזולת, וגם גימטריא חבי"ד, שזו המטרה של ליובאוויטש מל' אהבה שמביאה לעזרה והושטת יד].

"קוממיות – בקומה זקופה". ואומר כ"ק אד"ש מה"מ ש"קומה זקופה" מוסב על הגאולה השלימה ע"י משיח צדקו.

וגם על "אם בחוקותי תלכו" יש אמרה מגדולי ישראל שר"ת האותיות א' מ' רומזות לגאולה השלימה ע"י אליהו – משיח (עיין במסגרת); שע"י קיום "אם בחוקותי תלכו" זוכים ובאים לבשורה ולגאולה ע"י אליהו ומלך המשיח.

יצדקה תרומם גוי!

ג. וגם ענין התרומות רומז למשיח (מלבד הנ"ל שהגאולה באה ע"י התרומות והצדקות); כי במילה **תרומה** יש שני פרטים כמובא ב"אור-התורה" להצ"צ בתחילת פ' תרומה שיש הפי' הפשוט שהכוונה היא מל' הפרשה, ויש הפי' הנעלה ב**תרומה** – מל' הגבהה ורוממות; שהתרומה והצדקה מגביהים את החלק בעולם שהפרישו לצדקה וע"י כך מרוממים את האדם ואת כל העולם לגאולה, וכמ"ש¹⁴: "יצדקה תרומם גוי", שיבוא לשלימות בגאולה השלימה שיתרומם עם ישראל וכל העולם.

וע"ש מה שנכתב בסיום על ההלכות הקודמות של ספר הפלאה שיש בזה ב' פי' – הפלאה מל' הפרשה ומל' פלא, עד"ז כאן תרומה – הוא מל' הפרשה ומל' רוממות.

"תרומה" – תורה מ'

ד. וזהו"ע מ"ש ב"בעל הטורים" (ריש פ' תרומה, ומובא בחסידות) על המילה "תרומה" – שהיא אותיות "תורה מ'", שהתורה ניתנה ע"י משה רבינו במ' יום. שזהו המשך הפסוקים שבסיום פ' משפטים נאמר "ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה", ומיד בהמשך לזה כתוב בתחילת פרשת תרומה: "ויקחו לי תרומה". שמתאים למ"ש במדרשים¹⁵ ש"התורה לא ניתנה לידרש אלא לאוכלי המן, שניים לה לאוכלי תרומה", היינו שקבלת התורה ולימודה ועיונה הוא דוקא לאנשי המדבר שאכלו והתפרנסו מהמן וכיו"ב שכל התמסרותם היא ללימוד התורה כי לא היו טרודים לפרנסתם כי אכלו את המן [ומשה בהר לא אכל ולא שתה ולא התעסק בשום דבר מלבד לימוד התורה בעיון], וכן לאוכלי תרומה, הכהנים שלא התעסקו לפרנסתם אלא אכלו מהתרומות וכל כולם היו דברים ומסורים בעיון התורה [ומתאים שלומדים ענין זה בסמיכות לל"ג בעומר שבו לומדים על רשב"י שהי' "תורתו אומנותו" (עיין במסגרת בעלון שעבר בענין זה)] ומתאים גם לפרשת בחוקותי, כי על "בחוקותי תלכו" אומרים חז"ל¹⁶ ומובא ברש"י: "שתהיו עמלים בתורה" שזהו לימוד התורה בעמל וביגיעה מלאה ובאופן של חקיקה והתאחדות לגמרי עם ה' והתורה [ואם ישאל השואל הרי הנ"ל כתוב בבעל הטורים והאזה"ת על הנאמר תרומה בפר' תרומה – תרומת המשכן, וכאן מדברים על הפרשת התרומה מהפירות? והמענה מובן, ששם מדובר גם על התרומה לכהנים, כנ"ל "לאוכלי תרומה" ובהר כתוב ומבואר הדרגות בחסידות באזה"ת ש"תרומה" נוטריקון "תרי ממאה" היינו א' מחמישים, שני אחוזים ממאה. וכן רומז שם הבעל הטורים מפסוק זה לכל השיעורים של עין טובה ובינונית וכו' בהפרשת התרומה, והיינו ש"שם תרומה חד הוא" – שתוכנה ההפרשה מנכסיו וממונו לה].

ומתאים גם לשם הפרשה שמסיימים ה' תרומות "במדבר":

כ"ק אד"ש מה"מ דיבר על כך כמה פעמים שפי' במדבר היא תמיד לפני חג השבועות. ואמנם התוסי' בגמ' מגילה אומרים שהסיבה היא כדי להפסיק בין הקללות שבתוכחה שבפרשת בחוקותי לחג השבועות (ולפעמים גם מפסיקים עם פ' נשא), אבל אומר אד"ש בשיחות שמכיון שכל דבר הוא

קבוע ובבל ישונה, ולא מתפעל מהקשיים שבדבר הרי הם חקוקים בו ומתאחדים איתו כמו החוקים שלמעלה מן השכל. וזהו שכותב הרמב"ם החק שחקקו אברהם אבינו שהיא חקיקה גם בלבנות ובנפשות עם ישראל, חקיקה בקביעות בל תשונה.

וע"ד כמ"ש בהל' צדקה שבהל' מתנות עניים, וז"ל⁴: "חייבין אנו להזהר במצות צדקה יותר מכל מצוות עשה, שהצדקה סימן לצדק זרע אברהם אבינו שנא⁵: כי ידעתיו למען אשר יצווה את בניו לעשות צדקה. ואין כסא ישראל מתכונן ודת האמת עומדת אלא בצדקה, שנאמר: בצדקה תכונני". [אולי הלשון ברמב"ם "סימן לצדק זרע אברהם אבינו, שהירושה מאברהם אבינו", שהירושה מאברהם אבינו השאירה סימן חקוק בנפשותינו].

והרי בסיכום התרומות והמעשרות (מעשר ראשון ומעשר שני או מעשר עני), מפרשי האדם מיבולו חומש. ועל ענין החומש כבר נאמר בסיום פר' ויגש, שהוא ענין החוק, כמ"ש שם בקשר לחומש שנתנו המצריים לכהני מצרים⁶: "כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חוקם אשר נתן להם פרעה וגוי", ואח"כ נא' שם⁷: "והי' בתבואות ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהי' לכם, לזרע השדה, ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכול לטפכם".

ואח"כ נאמר⁸: "וישם אותה יוסף לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחומש".

וכתוב ע"ז במדרשים⁹ שיוסף חכם גדול הי' וידע שעם ישראל יפרישו ויתנו מנכסיהם ויבולם חומש, ולכן תיקן כבר אז שהמצרים יצטרכו לתת חומש כדי להכין ולהקל לעם ישראל.

וי"א¹⁰ שגם מרומז במילה "הידות" (שבפס' "וארבע הידות (בכתיב חסר וא"ו) יהי' לכם"), ש"הידת" – נוטריקון הי' דת, שנהי' דת ותקנה וחק לדורות גם לעם ישראל.

וע"ז אומרים שאם יהודי מפריש את החומש ע"י זה ובזכות זה מתברכים ארבע הידות שברשותו באופן ש"יהי' לכם" שיתקיימו ויתברכו בחלקו. וב"החמישית לפרעה" גם מרומז ההפרשה שנתנים ישראל לה' ע"פ מה שמבואר בזהר פ' ויגש ש"פרעה" רמז על הקב"ה ואורו "דאיתפריעו מיני כל נהורין", היינו שנפתחים – מתגלים ומאירים – כל אורות ה'.

ואפשר לקשר זאת גם עם מ"ש שם¹¹: "ויאמרו החייתנו"; שאם מפרשים את החומש, אז יש חיות ורווחה וברכה בכל השאר.

ועד"ז נאמר בפרשת בחוקותי¹²: "אם בחוקותי תלכו וגוי", היינו כנ"ל בחוקות הצדקה שחקק אברהם אבינו ויוסף הצדק, "ונתתי גשמיכם בעיתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו", היינו שבזכות החומש לצדקה יברך ה' את כל שאר היבול, הנכסים והממון.

קוממיות – קומה זקופה! – גאולה שלימה!

ב. וכנ"ל (במסגרת), הצדקה מביאה את הגאולה, וגם בפרשת בחוקותי, סיום הברכות והשכר על "בחוקותי תלכו", שכנ"ל גם מרמז על חוקי עשיית החסד והצדקה שנוהגים מאברהם אבינו, בסיום כל הברכות נאמרת הברכה: "ואולך אתכם קוממיות", ואומר ע"ז רש"י (מהמדרשים¹³)

⁴ הל' מתנות עניים פ"י ה"א.

⁵ וירא יח, יט.

⁶ ויגש מז, כב.

⁷ פס' כד.

⁸ פס' כו.

⁹ הובא ב"תורה שלמה".

¹⁰ הובא בתו"ש שם.

¹¹ פס' כה.

¹² בחוקותי כו, ג-ד.

¹³ תו"כ, ילקו"ש תער"ב.

¹⁴ משלי יד, לד.

¹⁵ מכילתא ותנחומא.

¹⁶ תו"כ ילקו"ש תרע"א.

העולם.

ה. תרומה – תורה מ', התורה ניתנה למ' יום.

ו. בחוקותי – עמלים בתורה, הכנה לחג השבועות.

ז. במדבר – ביטול מוחלט ומסירות לתורה – הכנה לקבלת התורה.

...

ונפשי כעפר לכל תהי' – פתח ליבי בתורתך!

בקשר להמדובר בגליון ע"ד הביטול שצריך להיות כהכשרה לקבלת התורה "במדבר", כדאי לצטט דברי כ"ק אדי"ש מה"מ בשיחה בהתוועדות, על מה שאומרים ב"אלקי נצור" בסיום ה"שמונה עשרה", "ונפשי כעפר לכל תהי' פתח ליבי בתורתך", שכשמגיע האדם בעבודת ה' לביטול מוחלט בסיום ה"שמונה עשרה" שהיא הביטול בתכלית "כעבדא קמי' מרי", שאין לו לעצמו שום מציאות "כעפר לכל", אז הוא כלי לפתיחה חדשה בתורה – "פתח ליבי בתורתך", פתיחה כזו שבערכה כל מה שלמד קודם היתה כ"סתימה", ז.א. גם לפני התפילה הוא למד ושקד בתורה לעיון; וגם לפני התפילה לומדים תורה, אומרים פסוקים ולומדים משניות "אלו דברים" ו"איזהו מקומן", בכל אופן היחס ללימוד התורה שאחרי הביטול בתפילה בפתיחה שלא בערך לגמרי, נחשב כל הלימוד שעד עתה (אפילו שהי' בעיון והצלחה) כ"ז הי' כמו סתימה, וכך עולים ומתפתחים אחרי כל תפילה הלוך ומוסיף [הרבי דיבר זאת בקשר למולד הלבנה של החודש החדש, שבו אחרי התעלמות הלבנה לגמרי בסוף החודש שמורה על מוסף והולך מיום ליום בעבודת הביטול, ואח"כ המולד החדש לגילוי אור נעלה ביותר שלא הי' עד עתה.

פורים ל"ג בעומר – פל"ג!

ידוע מ"ש בטור ובשו"ע בקשר לקביעות הלוח שתמיד בכל שנה באותו יום בשבוע שחל פורים, באותה שנה באותו יום בשבוע יחול ל"ג בעומר, "וסימנך פל"ג".

והי' לי מוקשה, הרי מצוות וענין הפורים ול"ג בעומר הם אחדות ישראל, ואיך מקשרים זאת עם פלג שמשמעו הפילוג – היפך האחדות!?

ואולי אפשר לבאר: פלג – מלי הנאמר במשלי: "יפוצו מעיינותיך חוצה, ברחובות פלגי מים", שפלג מים הוא ערוץ למים, בניגוד לנהר הגדול הזורם בזרם חזק וגדול וקשה להסתפק ממימיו (בגלל ריבוי ותוקף המים), הערוץ הוא שביל קטן למים שנוח ומותאם לכלי המסתפקים.

וכך רוצים לומר בקשר לדברי התורה ופנימיות התורה, שמתאימים מי המעיינות והנהרות לכלי המסתפקים שיקל ויתאים לפי הרמה שלהם, ומתאימים את מעיינות התורה והחסידות לפי הרמה של כאו"א, אחדות ואהבה לכ"א!

[ואולי גם פלג מלי מופלג – ברכה והצלחה מופלגה! בלי מעצורים ובאופן של פלא גדול – ר"ת פל"ג!]

בהשגחה פרטית מכוונת, אם מפסיקים דווקא בפי' במדבר שהיא נקראת **תמיד** לפני חג השבועות (משא"כ פי' נשא לפעמים קוראים אחרי חגה"ש) צריכים לומר שב"במדבר" מונחת המשמעות וההוראה וההכנה לקבלת התורה; כמבואר בספרים שלפני קבלת התורה צריך להיות "במדבר" שהוא מקום ריק ושומם מבני אדם ובע"י וצמחים, שמורה שהאדם הוא במצב של ביטול מכל עניני עוה"ז ולכן מסוגל וראוי להקדיש את כל עצמותו ללימוד התורה, כי אין לו שום טרדות מעניני עוה"ז וענינים גשמיים, שזהו מותאים למה שכתבנו לעיל שהתורה ניתנה לאוכלי המן ולאוכלי התרומה שאין להם טרדות עוה"ז ומקדישים ומקריבים עצמם לגמרי ללימוד התורה וללמד את בני ישראל כמי"ש הרמב"ם בסוף הלי' שמיטה ויובל שזו הסיבה ששבת לוי קיבלו את מתנות הכהונה והלוי' כי לא הי' להם חלק בארץ ישראל ו"אני חלקך ונחלתך". ועי' כתב הרמב"ם שם בסיום ההלכות וסי' זרעים¹⁷: "ולא שבת לוי בלבד אלא כל מי שנדבה רוחו אותו לעמוד לשרת לפני ה' וכו'" [ולעיר ש"שבת לוי" אותיות **לבושט**, ו"שמיטה ויובל" אותיות **מלבושט**, שזוהי הנקודה של הלויים ללמוד תורה וללמד את כל העם כמו שעשו במצרים. וכן תובע כ"ק אדי"ש מה"מ מכל **ליובאושטער**, להתמסר לגמרי לתורה ועבודת ה' ללמד את כל בני ישראל [שזהו גם "בחוקותי" – שמתמסרים ומתאחדים לגמרי עם התורה].

וממדבר – מתנה!

ה. וכנ"ל במלה "הפלאה" יש שני פירושים מלי' הפרשה ופי' נעלה מלי' פלא, ובתרומה כותב הצ"צ באוה"ת גם שני פירושים מלי' הפרשה פי' נעלה מלי' הרמה למעלה. וגם "תרומותי" לשון רבים המשכה מלמעלה למטה והעלאה מלמטה למעלה.

עד"ז גם ב"במדבר" יש שני פירושים וענינים כמי"ש לעיל שבמדבר אין שום יישוב ושום חיים ועסקים וממילא אין טרדות ועי"י כך מוכנים לקבלת התורה.

וכן אומרת הגמ' בנדרים¹⁸ על הפס' בפי' חוקת בשירת הבאר¹⁹: "וממדבר מתנה" שמוסב על התורה שקיבלנו מה' **במתנה במדבר**, ואומרת הגמ': אם משים אדם עצמו כ"מדבר" – אז זוכה לקבלת התורה. זאת אומרת שהוא בביטול והפקר כמדבר, ע"ד מה שאומרים ב"אלקי נצור" – "ונפשי כעפר לכל תהיי" – ביטול מוחלט, אז זוכים ל"פתח ליבי בתורתך" (עיין מסגרת).

וכן במדבר יש גם פי' נעלה שמבטא את העילוי של המדבר שבגלל שאין שם יישוב ו"לא ישב אדם שם", לכן המקום ראוי לקבלת ולימוד התורה, ואדרבה שם נמצאת דרגא שאפי' למעלה מה"אדם העליון" – עצמות ומהות ה' שמשם מקבלים ומתאחדים עם התורה.

"תקות" חוט השני

הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות מתנות עניים והלכות תרומות

א. החסד הוא החק שחקקו אברהם אבינו – פר' בחוקותי.

ב. הצדקה מביאה ופועלת הגאולה והמשיח – ובפ' בחוקותי "ואולך אתכם קוממיות" – בקומה זקופה – גאולה שלימה!

ג. תרומה – הפרשה והרמה – וצדקה תרומם גוי! וגאולה ומשיח!

ד. התורה ניתנה לדרוש לאוכלי המן ולאוכלי תרומה – שמופרשים מעניני

¹⁷ הלי' שמיטה ויובל פי"ג הי"ג [להעיר: ש"יג – הוא שער הכולל את כל השבטים].

¹⁸ נדרים נה, א.

¹⁹ חוקת יא, ח.

²⁰ יהושע ב, ח. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה הנוכח הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

הטנקיסטים מזכים במצוות!

בקשר לנכתב בגליון הרבה על מצות צדקה: שמעתי מהמזכיר המשב"ק הרה"ת לייבל שיי גראנער שראש ישיבה חב"די ביקש לשאול את הרבי מה לענות לתלמידים ששואלים שרואים שהרבי מחשיב בעיקר את הטנקיסטים, שקורא להם ומחלק דרכם את שטרות הדולרים לצדקה, ולא קורא ומחלק עם הבחורים הלמדנים!:

[וחשוב מאד לדעת התשובה של הרבי:] כי הטנקיסטים ענינם לזכות יהודים במצוות ו"מבצעים", ומכיון שצריכים לחלק הדולרים לקהל לזכותם במצוות צדקה, לכן עושה זאת ע"י הטנקיסטים שזהו ענינם [ובכלל לא מראה שלא מחשיבים הבחורים השקדנים].

זהירות עצומה מהשגת גבול!

א' האברכים רצה להוכיח שאין דעת אד"ש נוחה מהריקודים שעושים בביהמ"ד 770, שבזמנו כשמשפחת צירקינד חיתנו את ביתם שתחי' עם הרב מושקוביץ שיחי' ועשו הסעודה והריקודים בביהמ"ד 770 (כי לא נכנסו לאולם אוהלי-תורה, כי הבנין הי' משותף גם עם קונסרבטיביים), והרבי הורה שזה יהי' חד פעמי, ולא יהפוך למנהג קבוע הריקודים ב770;

[מלבד מה שקיבלנו הוראה מפורשת לעשות בחודש אדר הזמרה והריקודים עם כלי הזמר בביהמ"ד 770],

אחרי שהאברך הנ"ל טען השאלה הנ"ל, נהיינו מחותנים עם משפחת צירקינד, שבתנו חי' מושקא שתחי' מתחנת לבנם יוסף חיים שיי (שחתונת המחותנים היתה ב770), והם סיפרו לי מה הי' מענה והוראת הרבי בקשר לזה:

הרבי הסכים שסעודת החתונה והריקודים יהיו ב770 (לאחר סדר הישיבה) רק באופן חד פעמי, ושלא יהפוך למנהג קבוע (כי הם לא נכנסו לאולם אהלי תורה כי הבנין הי' בשותפות עם קונסרבטיביים שהשתמשו עדיין בחלק מהבנין) אבל הרבי לא רצה שיעשו קביעות בחתונה ב770 מצד השגת גבול של אהלי תורה שכולם עשו שם החתונות, והרבי לא רצה שום השגת גבול.

וידוע עד כמה הקפיד הרבי עם כ"א שפותח עבודה וביזנס חדש, שלא יהי' שום חשש של השגת גבול, ולכן לא רצה הרבי שיעשו החתונות באופן קבוע ב770 כדי שלא להפסיד כלל לאהלי תורה ולא הי' מהרבי שום הסתייגות משמחה בביהכנ"ס [אבל בכלל ידוע שהשמחות בקהילות ישראל במשך הדורות היו באולם ביהכנ"ס].

וצדקה כשריון קשקשים!

כשהתחיל הרבי במסגרת המבצעים את "מבצע צדקה" אמר שישתדלו בכל מקום ומקום **תעמוד קופת צדקה**, ולא להסתפק בכך שנותנים צ'קים וסכומים חשובים, אלא שתהי' בכל מקום קופה. מלבד המעלה שנותנים צדקה בפעמים רבות, שמקיימים יותר מצוות, וכל פעם כופים היצר, וע"ז נאמר: "וצדקה כשריון קשקשים" כמ"ש האדה"ז בתניא באגרת הקודש "ופרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון גדול!" יש מעלה שעומדת קופה בחדר, מלבד שהיא מזכירה ומעוררת לתת צדקה, יש בזה מעלה שמזככת ומעוררת למעלה את הזכות שיהודים מקיימים את מצות הצדקה.

ע"ד מ"ש בגמ' יומא ששלחו בבוקר שלוחים לראות אם האיר פני המזרח? (כדי לדעת אם אפשר כבר לשחוט התמיד) והם ראו ואמרו: "האיר פני המזרח עד שבחברון!" ומפרשת הגמ', שהמטרה היא "להזכיר זכות ישני חברון", רואים שהזכרת זכות היא מטרה ומעוררת לטובה. ועד"ז הקופה שעומדת מזכירה שיהודים קיימו את מצות הצדקה.

כן הורה כ"ק אד"ש מה"מ שלא יכתבו על הקופות של ה"מבצעים" שום שם של מוסד, "שלא יאמרו לכבוד עצמו הוא דורש", ובמקום זה להדפיס על הקופות ציורים המבטאים את עשרת המבצעים.

פתגם "תקות השבוע"

בעולם ידוע הפתגם "לאט לאט, אבל בטוח!" (בלע"ז: Slowly but surely).

ואנו אומרים (ע"פ התורה): לאט לאט ובטוח! ובלע"ז: Slowly and surely!

שע"י ה"לאט" נפעל ענין **היסודיות** ונשאר **בטוח!**

[וע"ד הנאמר בתורה: "מעט מעט אגרשנו מן הארץ, פן תרבה עליך חית השדה"]. משא"כ קיקיון דיונה: "בין לילה הי' ובין לילה חלף".

וכן נאמר: "ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאד!"

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכנ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!